



СЛАВКОВОТО КУЧЕ

Всички кучета сж умни, ала Балканъ спадаше, може би, къмъ най-разумнитѣ. И при това обичаше Славко като истински приятелъ.

Защото и Славко заслужаваше това: никога не ще забрави за Балканъ при закуска, а на-объръ самъ нагледждаше, дали кучето не е гладно; разговаряше съ него, водеше го на разходка.

А Балканъ много обичаше да се разхожда съ Славко. Видѣше ли, че момчето посѣта за шепката си, чакъ скимѣше отъ радостъ и правѣше такива скокове, та всички се смѣха.

Единъ день Славко, като отиваше съ домашнитѣ си за гѣби, понесе и новото

бастонче, което неотдавна бѣ подарила леля му. Доста гѣби набра, но загуби бастончето.

Забеляза това едвамъ вкѣвши, и му стана много жално. Балканъ усѣти Славковата мъка и го гледаше право въ очитѣ, дано познае, защо плаче.

— Бастончето ми! бастончето ми! — викаше Славко и сочеше татковия си бастонъ.

Изведнѣжъ Балканъ залая силно, заскимѣ и бързешкомъ затича къмъ полето.

Дълго време го нѣмаше, но привечеръ се върна и носеше въ уста намѣрения бастонъ.

Ст. Илчевъ

ПОКРЪСТВАНЕТО НА ЛЕГИОНЕРИТЪ

Старопланинска легенда

Въ южнитѣ склонове на величественитѣ Сини камъни, северо-източно отъ гр. Сливенъ, се намиратъ голѣми пещери, наречени Змеови дупки. Нѣкога надъ тия пещери се издигала обширна крепостъ, отъ която бѣла будната стража на римскитѣ легиони. Бисоко се развѣвало знамето на завоевателя надъ каменнитѣ